

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.706 van 26 mei 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 januari 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L.-L. MATTERN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker is België binnengekomen op 15 september 1992. Hij kwam zijn in het Rijk verblijvende grootouders vervoegen.

1.2. Op 22 november 1993 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor vreemdelingen jonger dan twaalf jaar.

1.3. Op 26 juni 1996 werd aan verzoeker, te Kruibeke, een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 25 juni 2001 afgeleverd. Een nieuwe identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 25 juni 2006 werd vervolgens afgeleverd te Gent.

1.4. Op 9 juni 2005 werd verzoeker ambtshalve afgevoerd uit het bevolkingsregister.

1.5. Op 29 juni 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.6. Op 6 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om verzoeker vrij te stellen. Er werd aan verzoeker een termijn van een maand toegekend om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker werd in illegaal verblijf aangetroffen te Nederland en op 11 oktober 2007 door de Nederlandse autoriteiten overgedragen aan België.

1.8. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 januari 2008, op het ogenblik dat verzoeker werd vrijgelaten uit de gevangenis te Gent, de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

*Artikel 7, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven.
(…)”.*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan belang. Hij stelt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel betreft en dat een dergelijke administratieve handeling geen beslissing is die een wijziging van de rechtstoestand in de hand werkt.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is, wat de feitelijke en juridische grondslag betreft, niet identiek aan de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 29 juni 2007. Het bestreden bevel is derhalve geen loutere herhaling van het eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verweerder houdt ten onrechte voor dat de bestreden beslissing een louter bevestigende beslissing is die geen eigen rechtsgevolgen resorteert.

De opgeworpen exceptie dient bijgevolg te worden verworpen.

2.2. In de mate dat verzoeker vraagt om verweerder te veroordelen tot de kosten moet worden geëist dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen, zodat op dit onderdeel van de vordering niet wordt ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, daar hij niet beschikt over een geldig reis- of identiteitsdocument. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er wordt tevens gesteld, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

3.1.2. Verzoeker betwist verder de motivering van de bestreden beslissing dat hij niet over de vereiste documenten zou beschikken. Hij voert aan dat hij over een verblijfstitel van vijf jaar beschikte, die diverse keren werd verlengd, maar dat hij dit document heeft verloren. Hij stelt op 16 november 2007 bij de politie aangifte te hebben gedaan van het verlies van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen en wijst op het feit dat hij sinds hij negen jaar oud is in België verblijft.

Daar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen correcte weergave is van de realiteit en het bestuur niet in redelijkheid tot deze beslissing kon komen, dient het middel verder onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat hij geen identiteitsdocument meer in zijn bezit heeft daar hij betoogt dat *“De administratie (...) kennis (had) (of die moeten hebben) van het feit dat de verzoeker geen identiteitsdocument meer in zijn bezit had.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 juni 2005 werd afgevoerd uit het bevolkingsregister. Verzoeker verzocht om zijn herinschrijving in het bevolkingsregister, doch dit verzoek werd niet ingewilligd gelet op het feit dat de geldigheidsduur van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen reeds verstreken was en hij in gebreke bleef aan te tonen dat hij minder dan een jaar afwezig was uit het Rijk. Verzoekers stelling dat zijn huidige verblijfssituatie het gevolg is van het verlies van zijn identiteitskaart vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. De ambtshalve afschrijving van verzoeker en het feit dat hij in gebreke blijft te bewijzen dat hij steeds in het Rijk verbleef, zijn daarentegen bepalend voor de vaststelling van zijn huidige verblijfstoestand.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de weigering tot herinschrijving in het bevolkingsregister, dient de Raad op te merken dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep. Verzoeker toont verder niet aan dat er een incorrecte toepassing zou gemaakt zijn van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing minstens onredelijk is daar hij het dialect van de regio rond Douala niet spreekt en in Kameroen geen familie, vrienden of kennissen meer heeft. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zijn moeder en drie andere kinderen van zijn moeder in Kameroen verblijven. Verzoeker stelt voorts, in zijn verzoekschrift, de in Kameroen gebruikte Franse taal te spreken. De bestreden beslissing houdt ook niet in dat hij, zoals hij beweert, geen contact meer zou kunnen hebben met zijn Belgische grootouders. Er dient trouwens op gewezen te worden dat verzoeker, op zeer jeugdige leeftijd, er voor opteerde om niet meer bij zijn grootouders in te wonen gelet op de onderling moeilijke relatie, zodat hij zich nu bezwaarlijk op deze relatie kan beroepen. Verzoeker, die nog steeds over de Kameroense nationaliteit beschikt, toont verder niet aan waarom hij zich niet zou kunnen vestigen of zou kunnen werken in een ander land dan België.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Verzoeker bekritiseert het tweede motief van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten waarbij gesteld wordt dat hij niet over voldoende middelen beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en niet in staat is om deze wettig te verkrijgen. Verzoeker stelt dat hij zich niet bewust was van het verlies van zijn identiteitskaart voor vreemdelingen en derhalve niet wist dat zijn verblijfstitel was verstreken. Hij betoogt dat hij steeds, zij het voornamelijk interim, heeft gewerkt en hij voegt bewijzen van zijn stelling bij zijn verzoekschrift. Hij stelt dat hij ook belastingen heeft betaald en stond ingeschreven bij de VDAB en diverse interim-kantoren.

De Raad merkt op dat het eerste motief van de bestreden beslissing volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen en dat kritiek op een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van een akte. Daarnaast moet worden gesteld dat uit het feit dat verzoeker

arbeidsbereid is, effectief arbeidsprestaties heeft geleverd en belastingen betaalde, niet kan afgeleid worden dat hij, gezien hij niet langer over een verblijfstitel beschikt, de nodige financiële middelen voor zijn verblijf en zijn terugreis op wettelijke wijze kan verwerven.

3.2.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het bestuur de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou voorbereiden hebben of zou gesteund hebben op onjuiste feiten. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken alvorens de bestreden beslissing te nemen vaststelde dat verzoeker geen recht op terugkeer of herinschrijving kon laten gelden. De aangifte door verzoeker van het verlies van zijn identiteitskaart heeft geen invloed op deze vaststelling. Enige onzorgvuldigheid in hoofd van het bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat hij als kind naar België is gekomen, gedurende vijftien jaar steeds een verblijfstitel heeft gehad en zonder problemen een verlenging van dit document heeft verkregen. Verzoeker stelt dat hij er dan ook van uit mocht gaan dat hij, ingeval van problemen met zijn identiteitskaart voor vreemdelingen, zou worden verwittigd op zijn bij de administratie gekend adres.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (OPDEBEEK I. en VAN DAMME M. (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Uit het feit dat een vreemdeling gedurende een aantal jaar op het grondgebied heeft verbleven, kan niet afgeleid worden dat deze vreemdeling niet langer zou onderworpen zijn aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd op 9 juni 2005 afgevoerd uit het bevolkingsregister. Verzoeker wist of behoorde te weten dat indien hij langer dan één jaar geen verblijf hield in België, hij zijn vestigingsrecht verloor. Gezien de uitdrukkelijke bepaling van artikel 19 van de Vreemdelingenwet kan verzoeker niet voorhouden dat hij de rechtsgevolgen van zijn handelen niet kon inschatten.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.